

Jane Fallon

Dulcea mea răzbunare

Traducere din engleză de Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Virginia Costeschi

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Alija

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Florin Paraschiv

Corectură:
Irina Mușătoiu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FALLON, JANE

Dulcea mea răzbunare / Jane Fallon; trad. din engleză
de Oana Dușmănescu. – București: Editura Trei, 2018

ISBN 978-606-40-0408-6

I. Dușmănescu, Oana (trad.)
821.111

Titlul original: My Sweet Revenge

Autor: Jane Fallon

Copyright © Jane Fallon 2017

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0408-6

Partea întâi

Paula

Vreau să-l fac pe soțul meu să se îndrăgostească din nou de mine.

Să vă explic. Acesta nu este un exercițiu inspirat de gloriosul matriarhat din anii '50.

N-am citit niciun articol din revistele pentru babe, gen „Douăzeci de metode prin care să-ți păstrezi bărbatul“. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr.

Vreau să se îndrăgostească din nou de mine pentru ca, atunci când o să-l pun să dispară dracului din viața mea, să-l usture. Sau măcar să priceapă ce i se întâmplă. Să nu-și spună, pur și simplu: „A, ce bine!“

Vreau să-l doară!

*

Robert stă la masă în bucătărie în timp ce eu gătesc. Cu un aer absent. Cu nasul în telefon. Tastând repede cu degetele mari, ca un adolescent. Probabil că-i scrie *ei*. El habar nu are că eu știu. Pare același tip dintotdeauna. Tipul

care ieri era soțul meu, bărbatul cu care am fost măritată vreme de optsprezece ani. Astăzi e omul care-și înșală soția. Mă trezesc holbându-mă la el, încercând să văd dacă-l dă ceva de gol. Cum de nu mi-am dat seama? Ridică privirea și zâmbește.

— Ce-i? Ce-am făcut?

Vorbește și ferește de mine discret ecranul mobilului; probabil că nici nu-și dă seama că face asta. Încerc să-i zâmbesc și eu.

— Nimic. Mă gândeam doar...

El ia sticla, îmi reumple paharul, apoi pe al lui. Acesta a fost dintotdeauna ritualul nostru de câte ori e acasă seara. Eu mă agit pregătind cina, în timp ce el se cocoață pe un scaun și-mi povestește despre ce s-a mai întâmplat pe la muncă. Dar zilele astea are mai degrabă chef să stea cu un ochi în telefon și să-mi acorde doar jumătate din atenția sa. Măcar acum știu de ce.

— Periculos, spune el acum. Prea multă gândire n-a făcut nimănui prea bine.

Râd forțat.

— Ah, ce noroc atunci că n-o fac prea des. De fapt, încercam să mă hotărâsc dacă să fac orez sau piure, deci chiar era o chestiune de viață și de moarte.

— Surprinde-mă. Vrei să te ajut?

Îi fac semn că nu. Ultimul lucru pe care l-aș suporta e să ne jucăm de-a familia fericită. E prea curând.

Sare de pe scaun, cu paharul într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

— Atunci mă duc să fac un duș.

— Nu sta prea mult, spun eu. I-am promis Georgiei că mâncăm devreme. Trebuie să se vadă cu Eliza la 19:30.

— Zece minute, zice el, iar eu trebuie să mă abțin să-l întreb la ce-i trebuie telefonul, dacă face doar un duș scurt.

*

Telefonul l-a dat de gol, apropo. Acest vechi clișeu. N-am tras cu ochiul. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să trag cu ochiul. Nici măcar nu m-am obosit vreodată să-i cer parola pentru că n-o folosește niciodată, doar își trece degetul peste buton ca să-i citească amprenta. Deci, pur și simplu, a fost noroc chior că am văzut ce am văzut. Dis-de-dimineață, înainte să plece la studio — amețit de trezirea bruscă — l-a lăsat pe blat când s-a dus să se îmbrace. Eu mă trezesc întotdeauna în același timp cu el în zilele în care se duce la studio, chiar dacă trebuie să iasă din casă la 6. Sunt destul de sigură că nici nu-mi dădusem seama că există ora 5:15 dimineața până când alarma n-a început să sune, într-o bună zi. Îmi place să-i țin de urât în timp ce-și mănâncă micul dejun. Să-l sărut la despărțire când pleacă. Niciunul dintre noi nu funcționează total la ora aceea, deci pot doar să presupun că nu s-a gândit că nu e bine să-și lase telefonul la vedere.

Eu nici măcar nu l-am observat. Dar apoi a bâzâit, semn că a primit un mesaj, iar eu m-am uitat fără să mă gândesc. Cuvintele „Te iubesc“ mi-au atras atenția, la fel ca numele de sus. *Saskia*. Fără să-mi dau seama ce fac, l-am înșfăcat repede, înainte ca mesajul să dispară și să nu-mi mai fie niciodată la îndemână.

Doamne! Era gata să fim prinși aseară! MULT PREA riscant! Sper că Paula a crezut-o!!! Nu m-am simțit prea bine c-am fost nevoită s-o mint în față! Te iubesc xxx

M-am holbat șocată la ecran, am apăsat câteva taste, sperând că pot accesa în mod miraculos întreaga conversație, dar n-aveam nicio speranță. L-am auzit pe Robert învârtindu-se prin dormitor, știind că se va întoarce din clipă-n clipă. Am memorat mesajul și am aruncat telefonul la loc pe blat când i-am auzit pașii pe hol, prefăcându-mă fascinată de ceva din sertarul cu tacâmuri.

Și-a depistat mobilul care zăcea pe blat. Mi s-a părut mie sau chipul i-a fost străbătut de o mică expresie de teamă? Am încercat să mă port firesc, nu voiam să mă dau de gol că văzusem mesajul. L-a luat și l-a pus în buzunar, fără să se uite la ecran.

Îmi doream foarte mult să-i zic câteva chiar în clipa în care iese pe ușă. Sau să-l pocnesc. De fapt da, câțiva pumni m-ar fi făcut să mă simt mult mai bine. Dar din fericire m-am stăpânit. Știam că trebuie să rumeg ceea ce văzusem. Trebuia să mă asigur că nu există nicio explicație nevinovată înaintea de a o apuca pe o cale fără întoarcere.

Acum revine vioi în bucătărie, proaspăt dușat, miro-sind ca un soi de fruct chimic și îmbrăcat cu niște pantaloni vechi de alergat și un tricou lălău. Îmi pun un zâmbet fals pe chip.

— Vrei s-o strigi tu pe Georgia? Cinci minute.

— Sigur. Miroase senzațional.

Surâd extatic. Slavă Cerului pentru cursurile de actorie. Din păcate, n-am urmat niciun curs numit „Cum să-ți convingi soțul că totul e-n regulă când tu, de fapt, îți dorești să-l înjunghii cu o furculiță“. Să-mi aduceți aminte. Dacă devin vreodată profesoară de actorie, asta va fi prima temă pe care o voi da elevilor mei.

— E doar un chilli.

Robert iese încet și-l aud strigându-i Georgiei că e gata cina. Știu că, mai presus de orice, nu trebuie să mă dau de gol în fața fiicei noastre, așa că n-cerc să-mi potolesc agitația și să mă autoconving că totul e drept pe lume.

Mă strădui din răputeri să nu plâng. Scot dopul unei sticle de vin roșu și-mi torn un alt pahar. Când Georgia dă buzna pe ușă, cu geanta plină de cărțile de care are nevoie pentru recapitularea de la prietena ei, stau lângă blat sorbind din vin de parcă n-aș avea nicio grijă pe lume.

— Vrei un pahar? zic eu, știind deja răspunsul.

Georgia se strâmbă de parcă i-aș fi oferit pipi de pisică.

— Bleah. De ce n-ai niciodată vin alb? Sau vodcă?

— Pentru că atunci ai accepta când ți-aș oferi ceva de băut.

Ea izbucnește-n râs.

— Nu-i nimic. Fac Jägerbombs ieftine la Vogue în seara asta. Pot să mă fac praf mai târziu.

— George... spun eu, dar ea mă-ntrerupe.

— Glumesc!

— Sper.

— Serios... e absint, de fapt.

— Foarte amuzant.

Se apleacă peste mine și mă sărută pe cap exact când intră Robert, fără nicio grijă.

— O-o. Ce-ai mai făcut? spune el.

Vechea lui glumă: vezi Doamne, orice semn de afecțiune din partea adolescenței noastre e un fel de a-și cere scuze.

Georgia râde și-și ciufulește părul, așezându-se la cină. Mă înclin și-i umplu paharul lui Robert.

Imaginea idilică a unei familii fericite.

Nu sunt răzbunătoare din fire. Parțial pentru că sunt prea leneșă. Să te răzbuni cere efort. Dar n-am fost niciodată genul care să petreacă ore întregi complotând cum să i-o întorc colegului de birou pentru că n-o contrazice pe șefa când aceasta îl laudă pentru ceva ce am făcut eu. Asta a sunat de parcă aș avea o supercarieră, unde colegii rivali sunt angajați într-o luptă acerbă pentru supremație, croindu-și cu ghearele drumul către vârf, aruncându-se reciproc la pământ și călcându-i în picioare pe cei slabi. La drept vorbind, eu lucrez într-o patiserie. Ah, ce glumă bună! Grasa lucrează la magazinul cu prăjituri. Citesc asta pe chipurile oamenilor când le-o spun. Pariez că mor cu toții de nerăbdare să mă întrebe dacă sunt plătită în produse sau dacă meseria mea e cea de degustător-șef. Ca să fie clar, eu stau la vânzare, nu la bucătărie. Fac cafele la mașina noastră elegantă, încălzesc panini și pateuri, încasez banii.

Dar de data asta Robert mă scosese din minți. Știu că poate fi egoist. Are tendința de a se lua prea tare în serios, pe sine și slujba pe care o are. Și știu că ne-am înstrăinat puțin în ultima vreme. Ne înțelegem bine în continuare, dar el nu-mi mai împărtășește lumea în care trăiește. Înainte

venea seara acasă și parcurgeam împreună replicile pentru următoarele câteva zile, râzând de întorsăturile caraghioase pe care le lua scenariul. Sau mă regala cu povești de la studio, la un pahar de Merlot. Nu mă întreba niciodată prea multe despre ce am făcut eu în ziua respectivă — probabil pentru că mie nu mi se-ntâmplă nimic notabil — dar poveștile lui despre ceilalți actori, despre machieuzele incompetente și despre producători băgăcioși mă distrau atât de mult, încât nici nu mă deranja. Fiindcă întotdeauna am crezut că, în sinea lui, ține la mine. Doar că avea o slujbă care-l presa enorm și pentru care își făcea atâtea griji.

N-aș fi crezut într-un milion de ani că mă înșală. De fapt, nu e adevărat. M-am mai întrebat, din când în când, în ultimii câțiva ani. Doar așa, „cum ar fi să...?“, când îmi spunea că lucrează până târziu sau că filmează în deplasare. Dar am alungat întotdeauna acest gând. Îmi spuneam să nu fiu paranoică. Și dacă mi-aș fi permis să cred că poate fi adevărat, nu m-aș fi gândit în ruptul capului că e vorba de Saskia.

*

Robert și cu mine suntem împreună de douăzeci de ani. Ne-am întâlnit la școala de actorie, amândoi având visuri mari despre carierele stelare care ne așteptau, fără îndoială, în ciuda statisticilor care spuneau cu totul altceva. Cred că am citit odată că nouăzeci și nouă la sută dintre actori nu-și găsesc de lucru. Și nici nu luam în calcul faptul că doar vreo cinci oameni vor ajunge la un rol principal pe ITV. Dar asta nu oprea pe nimeni din anul nostru de la North London School of Speech and Drama să creadă că eram meniți să devenim viitoarele vedete.

Dintre colegii noștri, numai Robert și alți patru sunt cei despre care veți auzi vreodată. Una pentru că s-a dus la Hollywood și a devenit noua divă ingenuă a cinematografului, pentru vreo cinci minute. Ne-a dat cu asta peste nas fără milă, până când a rămas fără muncă. Acum vorbește cu un accent ciudat american și apare din când în când în presa britanică, povestind despre noua sa obsesie în privința ventuzelor sau a meditației tantrice ori despre proprietățile vindecătoare ale legumelor crucifere, deși a dispărut de pe ecran de atâta vreme, încât nimeni nu-și mai amintește cu adevărat cine e.

Alți doi au cariere respectabile în teatru, iar cel de-al patrulea face 15 ani de închisoare pentru fraudă.

Din punct de vedere financiar, Robert are, probabil, cea mai de succes poveste.

Acum cinci ani a devenit actor în serialul dramatic de joi seara *Fermierul Giles*. Din păcate, el nu este fermierul Giles, care, alături de soție și de cei trei copii ai lor, este inima serialului, ci personajul secundar Hargreaves, vecinul de treabă al fermierului Giles.

Saskia, apropo, este Melody Hargreaves. Soția grijulie, dar sexy, a vecinului cumsecade. Soția de pe ecran a lui Robert. O femeie pe care el o ura de ani întregi.

Cu redifuzările și cu nenumăratele vânzări ale serialului în străinătate — americanii, mai ales, adoră scenele bucolice care nu seamănă cu niciun loc pe care l-am văzut eu vreodată — Robert câștigă o mică avere. Dar ar renunța bucuros ca să câștige laudele și respectul de care se bucură unul dintre cei doi colegi de-ai noștri care joacă pe scenă, chiar dacă ei nu au conturi bancare nici pe departe la fel de grase ca ale lui.

Dar n-ar recunoaște asta niciodată.

Avem — nu, greșesc — *aveam* o viață bună, noi trei. Eu, Robert și fiica noastră în vârstă de șaptesprezece ani, Georgia.

Până acum.

*

Când am terminat colegiul, ne-am mutat împreună într-o cameră înghesuită din Finsbury Park și am încercat să ne găsim ceva de lucru, căutând audiții pe internet și acceptând orice ofertă neremunerată care ni se ivea. Trep-tat, Robert a început să primească niște roluri, ici-colo. A ajuns să aibă un agent. Directorii de casting au început să-l cunoască. Când m-am pomenit gravidă cu Georgia, părea că singurul lucru firesc de făcut — așa cum a pus Robert problema — era ca el să muncească și să-și clădească o carieră, în tip ce eu urma să am grijă de copil. Apoi, după ce el își va fi găsit drumul, putea să ia o pauză, să devină casnic, ca să-mi urmez și eu visul. Deși eram îngrijorată că rămân în urmă, chestia asta avea sens chiar și pentru mine. Și, dacă e să fiu sinceră, visam să fiu aceea care să aibă grijă de fiica noastră. Doar că nu mă așteptasem s-o aduc pe lume atât de devreme.

În orice caz, sunt sigură că vă dați cu toții seama încotro se îndreaptă povestea.

Anii s-au scurs și Robert n-a simțit niciodată că e momentul potrivit să stea pe bară. Când Georgia a împlinit șapte ani am încercat, cu emoții, să testez apele. Dar fără experiență, fără agent, fără nimic în CV în afara îngrijirii copilului și un pic de muncă funcționarească atunci când am avut nevoie de bani, nu puteam nici să vorbesc cu cineva la telefon, darămite să pot intra pe ușa cuiva. Dacă aș fi fost

pregătită să plec departe de casă pentru un angajament neplătit, să joc într-un spectacol cu un singur actor, în fața a trei oameni deasupra unei cârciumi la dracu-n praznic, poate că mi-aș fi croit drum în lumea artistică. Dar trecusem bine de treizeci de ani și aveam o fiică aproape adolescentă, care avea nevoie de mama ei. În plus, Robert întotdeauna spunea că pentru el e important ca lucrurile să fie stabile acasă, să nu-l tulbure nimic. Asta însemna că nu trebuia să ne facem griji pentru detaliile obișnuite ale vieții noastre de zi cu zi. Asta îi permitea lui să strălucească.

Da, m-ați înțeles corect. Așa a spus, că asta îi permite lui să strălucească.

Cumva, asta a fost tot. Asta era viața noastră. Robert putea obține orice slujbă, putea lucra după orice orar ciudat la mare distanță, pentru că știa că acasă totul era în ordine.

Apoi a primit rolul din *Fermierul Giles*, ceea ce a însemnat că zece luni și jumătate din an cât filmau el era blocat, împărțindu-și timpul între studioul din vestul Londrei și locațiile din Oxfordshire. Iar eu am aruncat toate fotografiile lucioase cu care încă-i asaltam pe directorii de casting (fotografiile care nu mai erau conforme cu realitatea) și am acceptat slujba de la cafenea.

Nu era nevoie de calificări. El a devenit o mică vedetă de televiziune, sau cel puțin un chip ușor de recunoscut. Eu am devenit o persoană care muncește într-o patiserie pentru că programul se potrivește cu dorința mea de a fi acasă când Georgia se întoarce de la școală.

Îmi imaginez că aveți întrebări. Eu aș avea. De pildă, de ce o femeie inteligentă, independentă ca mine ar accepta un astfel de aranjament? Singurul răspuns pe care-l am e că l-am iubit pe Robert și că aveam încredere că va veni și șansa mea. Și am crezut că vorbește serios când a propus

asta. Nu cred că se gândea să mă păcălească. Doar mai târziu, când a început să se bucure de cariera lui, când nu mai voia să renunțe nici măcar pentru câteva luni, când a început să-și facă griji că, dacă refuză roluri, s-ar putea să nu mai primească nicio ofertă, atunci de-abia s-a răzgândit. Și presupun că aș fi putut să insist.

Să pun piciorul în prag și să refuz să mai spăl vreun rând de echipament de sală până ar fi fost de acord să ia o pauză. Dar adevărul e că atunci nu mai credeam că o să-mi găsesc de lucru. Și gândul că-l voi vedea pe Robert refuzând vreun rol ideal doar ca să stea acasă și să vadă cum eu ratez fiecare audiție era pur și simplu prea umilitor.

Și pentru că nu mi-am imaginat niciodată că mi-o va scoate pe nas.

*

Seara e agonie pură. Încerc să mă prefac în fața lui Robert că totul e în regulă în timp ce mă gândesc la ce am de făcut. Nu mă ajută deloc că Georgia pleacă în clipa în care cina ia sfârșit, cu promisiunea că va fi acasă cel mai târziu la ora 11:00. Nu are nicio apăsare.

Dacă Robert știe că i-am aflat secretul, are grijă să nu arate asta.

— Saskia a apărut azi cu două ore întârziere, îmi spune el cât stăm împreună, în living.

Caut disperată prin meniul Sky ceva care să-mi distragă atenția și care să-nsemne că nu trebuie să ne petrecem seara conversând. Aproape că mă înec cu băutura când îl aud pomenindu-i numele.

— Doamne, zic eu.

Cum aş reacţiona de obicei? Brusc, parcă nu mai ştiu cum să mă comport normal.

— A certat-o cineva?

Purtarea necuviincioasă a Saskiei e unul dintre subiectele lui preferate.

Şi, ca să fiu sinceră, şi eu aş fi supărată în locul lui. Deşi acum îmi dau seama că, probabil, nu e supărat deloc. E doar praf în ochi.

— Sigur că nu, oftează el. Pentru că nimeni nu rezistă lacrimilor şi ameninţărilor că-şi dă demisia.

Deşi Robert susţine că n-o poate suporta pe Saskia, trăieşte oarecum în teroare la gândul că ea s-ar putea hotărî să iasă din serial. El e foarte conştient de faptul că show-ul n-ar putea supravieţui fără fermierul Giles, dar ar putea merge mai departe bine-mersi dacă vecinii acestuia s-ar muta şi ar fi înlocuiţi.

— Probabil o vor da afară în cele din urmă, spun eu şi simt o mică satisfacţie când îi văd mutra panicată. Ah, ia uite, un nou serial pe BBC2 diseară. *Trouble in Paradise*. Nu te-ai dus la audiţie pentru el?

Ştiu foarte bine că s-a dus şi că a fost afectat când nu a obţinut rolul.

— Hai să nu ne uităm, mormăie el. Trebuie să existe ceva mai bun de văzut.

Robert urăşte să se uite la serialele pe care le-a ratat. E şi mai rău dacă actorul care a primit rolul e acoperit de laude sau, Doamne fereşte, e nominalizat la vreun premiu.

Presupune, pur şi simplu, c-ar fi beneficiat de acelaşi gen de atenţie dac-ar fi căpătat rolul. Nici nu-i trece prin minte că poate interpretarea lui n-a fost la fel de convin-gătoare.

— Nu, ăsta pare ceva bun, spun eu, apăsând butonul ca să mă uit la serial.

Fac eforturi enorme să mă prefac absorbită de film preț de o oră și jumătate. Dar e mai bine decât să fiu nevoită să fac conversație.

Mă duc la culcare cât pot de devreme, dar nu pot dormi deloc, copleșită de gânduri. Ce înseamnă mesajul acela? Ce s-a întâmplat de-o face pe Saskia să simtă că sunt aproape de a fi prinși? Prinși făcând ce anume? (Da, da, știi). Mă gândesc la ce s-a întâmplat în trecut. Aseară l-am sunat pe Robert să-l întreb pe la ce oră crede că se va-ntoarce acasă. Ziua de lucru se încheie la 19:00, dar actorii sunt liberi să plece când își termină de filmat scena. Mi-a răspuns o femeie. Saskia, presupun acum. Aproape uitasem, fusese un eveniment nesemnificativ. Robert trebuie să-și lase tot timpul telefonul undeva când se duce să filmeze. Nimeni nu vrea să fie idiotul care strică o dublă bună din cauza unui sunet de apel ironic, cu un cântec din anii optzeci, care explodează brusc în mijlocul unei scene.

Am vorbit cu nenumărați oameni de-a lungul anilor, care au răspuns în numele lui. N-am întrebat cum o cheamă. De ce-aș fi făcut asta?

— Telefonul lui Robert Westmore, a zis ea când a răspuns.

Îmi amintesc că m-am simțit ca o sadică pentru că mi-am sunat soțul la muncă ca să-l întreb la ce oră vrea să ia cina.

— Ah, bună. Sunt Paula, soția lui Robert.

Mi-aduc aminte că a spus „Bună!” într-un fel foarte prietenos.

— Nu e nimic important. Mă întrebam doar la ce oră termină în seara asta. Poate îi transmiți tu să mă sune când are un moment liber?

— Nicio problemă, Paula, a zis ea.

Douăzeci de minute mai târziu, m-a sunat. Poate puțin agasat, dar așa e el deseori dacă vorbim când e la muncă. A zis că vor sta peste program puțin, dar că ar trebui să ajungă acasă pe la 21:15, cel mai târziu. O conversație normală, de rutină.

În cele din urmă, a ajuns acasă la 21:00. Nimic din înfățișarea sau din purtarea lui nu-l trăda că ar fi făcut altceva decât să fi muncit. Nu avea nici ruj pe guler, nimic altceva din categoria asta. S-a dus la etaj să facă un duș, dar asta face de obicei. Se comporta normal, ca de obicei. Ceea ce mă face să cred că purtarea lui normală și obișnuită e cea a unui bărbat care are o aventură.

*

După ce a plecat azi-de-dimineață, am pornit computerul și am căutat-o pe Google pe Saskia Sherbourne. Desigur, știu deja cum arată, dar acum am văzut sute de poze sofisticate cu ea pe covorul roșu sau la ieșiri nocturne fițoase. Lucrul care mă enerva cel mai tare era cât de încântată era de felul în care arată. Acel râșnet care spunea „o, da, credeți că sunt atrăgătoare“. Mă făcea să-mi doresc s-o pocnesc. Desigur, ea e subțirică, aproape subnutrită.

Dar are înfățișarea aceea cu față rotundă, cu decolteu proeminent, genul care — din fericire — nu îmbătrânește frumos. Se va transforma într-o barmaniță țâțoasă înaintea să-și dea seama ce i se întâmplă. M-am dojenit că sunt nemernică. Am încercat întotdeauna să nu judec oamenii după aspect, pentru că știu din experiența personală cât de dureros poate fi. Apoi mi-am amintit că e posibil ca ea să se culce cu soțul meu, așa că am savurat două fotografii în

care era îmbrăcată cu o fustă scurtă care-i dezvăluia picioarele fără forme și genunchii osoși.

Potrivit paginii ei Wikipedia, e cu trei ani mai tânără decât mine, ceea ce probabil înseamnă că suntem de aceeași vârstă. Născută Susan Mitchell. Ha! Acum nu mai e atât de sofisticată.

A crescut în Exeter, a urmat LAMDA¹ (destul de discutabil, pentru că nu e RADA²). Primul rol, într-o reclamă a băncii Nat West.

M-am uitat prin lista ei de roluri, nu foarte interesată. Am ajuns la Viața Personală. Informațiile cu Susan Mitchell/Exeter/LAMDA se repetau. S-a măritat la 27 de ani cu Simon, a divorțat doi ani mai târziu. Apoi s-a căsătorit din nou în 2009 — ceea ce înseamnă că atunci avea 31 de ani sau 34, depinde pe cine crezi — cu Joshua. Păreau să fie încă împreună; nu se menționau copii, nu se știe cu ce se ocupă Joshua.

Exista și un link către un articol din revistele de duminică, așa că, desigur, m-am torturat citindu-l pe tot. E foarte recunoscătoare pentru rolul din *Fermierul Giles*, care a apărut exact când își punea problema să renunțe la actorie. Nu ia acest rol în glumă. E important pentru actorii din seriile de televiziune să-și amintească faptul că nu sunt decât o rotiță într-o mașinărie uriașă. Își amintește asta regulat, ca să rămână cu picioarele pe pământ. Dacă n-aș fi știut că totul e fals, m-aș fi gândit că a nimerit-o destul de bine.

În paragraful următor bătea câmpii despre cât e de norocoasă să lucreze alături de Robert. Cum au devenit prieteni buni și cât de bine lucrează împreună, la nivel

¹ London Academy of Music and Dramatic Art. (N. t.)

² The Royal Academy of Dramatic Art. (N. t.)